

τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν κατοικοῦσιν ἄλλοι· ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν συνήντησα ποτὲ κανένα... Ἐξαίρεσει τοῦ γέροντος Ἰουδαίου, ὅστις μοῦ τὴν ἐνοικίασε καὶ τινων ἐρωτευμένων ζευγῶν διαβατικῶν, οὔτινες δὲν φροντίζουσι περὶ ἐμοῦ οὐδ' ἐγὼ περὶ αὐτῶν, οὐδεὶς ἄλλος, πιστεύω, γνωρίζει αὐτὸ τὸ ἐρείπιον. Ὅπως εἰξέυρης δέ, εἶχα μεγίστην ἀνάγκην νὰ κρυθῶ, διότι ἂν ὁ Λουδοῦ ἠδύνατο νὰ ἐπιθέσῃ ἐπ' ἐμοῦ τὴν βαρεῖαν χεῖρά του, ἤμην χαμένος καὶ δὲν ἤρχομην εἰς Παρισίους με αὐτὴν τὴν πρόθεσιν. Ἐλα, ἄφησε τώρα τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπίπλων μου καὶ κάθησε.

Προσέφερε πρὸς τὸν ξενιζόμενον του παλαιὸν σκίμποδα ἐκάθησε δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ ἔδρας· ἀνάμεσον των ἐμεσολάβει ἡ τράπεζα μετὰ τῆς ἐπ' αὐτῆς λυχνίας.

— Εἶσαι καλὰ τώρα; ἠρώτησεν ὁ Λαγκομπέρζ.

— Ἦθελα νερόν.

— Ὡ τί φωνὴ βραγχνή!.. Ἡ δίψα σ' ἐπνιξεν ἢ ὁ Λουδοῦ;.. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχεις ἀνάγκην καλλίτερα ἀπὸ κρασί... Νὰ σοῦ προσφέρω ἐγὼ ἐξαίρετον.

Καὶ ἠγέρθη ὅπως λάβῃ φιάλην κειμένην ἐπὶ σκευοθήκης, ἐξ αὐτῆς δὲ ἔχυσεν ἐντὸς ποτηρίου καὶ προσέφερε πρὸς τὸν φίλον του, ὅστις ὅμως δὲν ἔπινε πρὶν ἢ ἴδῃ αὐτὸν νὰ πῆ πρότερον.

Ὁ Λαγκομπέρζ παρετήρησε καὶ ἐνόησε τὴν ἐπιφύλαξιν ταύτην.

— Τί ιδέας ἔχεις περὶ ἐμοῦ, ἀνόητε; εἶπε μετὰ τὴν σκαιὰν αὐτοῦ οἰκειότητα· ἂν ἤθελα νὰ σοῦ κάμω, θὰ σοῦ τὸ ἔκαμνα ἔξω· ἔχω ἀνάγκην σοῦ, ἐπαναλαμβάνω, ὥστε δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῆς εἰς τὴν φιλοξενίαν μου.

— Ἀλλά, ἐπέλλισεν ὁ Δεβὼτ μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης καὶ περιφέρων ἀνήσυχον τὸ βλέμμα περίξ αὐτοῦ, τῆ ἀληθείᾳ δὲν εἰξέυρει κανεὶς ποῦ εὐρίσκεται!

Καὶ ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὴν ἀκραν τοῦ καλύπτοντος τὸν τοῖχον παλαιοῦ δέρματος, ἐσχισμένον καὶ κρεμασμένον.

— Ἀ, ναί! θέλεις νὰ ἰδῆς μήπως ἔχω κανένα κρυμμένον ἐδῶ νὰ σὲ ἀκούσῃ! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ· ἄς ἐρευνησῶμεν· κύτταξε ὑποκάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι μου, ἀπὸ τὸ τραπεζί, ἀπὸ τὸ κάθισμά μου, ψαῦσε τὸν τοῖχον!...

Ὁ Δεβὼτ ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ ἐξετέλει ἐν τούτοις τὴν κατ' οἶκον ταύτην ἐρευναν καὶ εὐρέθη πρὸ θύρας παραλλήλου τῆς θύρας τῆς κλίμακος.

— Αὐτό, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, εἶνε εἰδός τι κομωτηρίου δι' ἐκείνους ὅπου ἀγαποῦν τὸν καλλωπισμὸν· τέσσαρες τοῖχοι γυμνοὶ καὶ μαῦροι χωρὶς παράθυρον καὶ χωρὶς διέξοδον, κύτταξε!

Καὶ ἐγείρων τὴν λυχνίαν ἔδειξε τὸ κενὸν τῶ ὄντι ἐμβαδὸν τοῦ θαλαμίσκου ἐκεῖνου πρὸς τὸν φίλον του.

— Ἀρχίζεις ὅπως οὖν νὰ ἠσυχάζῃς, δὲν εἶνε ἀληθές; τῶ εἶπεν. Λοιπὸν κάθησε, πῆ καὶ ἄς συνομιλήσωσιν.

Ὁ Δεβὼτ, ἐκάθησε καὶ ἤρχισε νὰ παρτηρῆ μετὰ λύπης τὸ ἔνδυμά του.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, ἐνῶ θὰ συνομιλῶμεν, θὰ διορθώσω τὸ φόρεμά σου. Δόσε μοῦ τὸ ἤμπορῶ νὰ κάμω καὶ διὰ σὲ ὅ,τι ἔκαμα μυριάκις δι' ἐμέ· ρίψε ὡς τόσον ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους σου αὐτὸν τὸν μεγάλον σάκκον ἀντὶ μανδύου.

Καὶ λαβὼν κλωστήν καὶ χονδρὰν βελόνην ἤρξατο μετὰ τινος ἐπιτηδειότητος νὰ διορθῶνῃ τὸ ἱμάτιον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν του.

Ὁ Δεβὼτ ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπεζῆς καὶ ὁ Λαγκομπέρζ ἐπελήφθη τῆς συνδιαλέξεως.

— Λοιπὸν σὺ εἶσαι κατεστραμμένος καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος, ἐλέγομεν, σὺ ἀπεδιώχθης παρὰ τοῦ κυρίου σου καὶ ἐγὼ λατρεύομαι παρὰ τοῦ ἰδιοῦ μου.

Ὁ Δεβὼτ ἔνευσε καταφατικῶς.

— Σὺ λοιπὸν μοῦ προτέινεις ἄλλοτε νὰ με παραλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ ἐγὼ σοῦ προτείνω σήμερον νὰ σὲ πλουτίσω.

— Ὑπὸ ποίους ὄρους;

— Αἶ, αἶ!.. μὴ βιάζεσαι δὲ τόσον, παλληκαράκι μου!.. Ἴδου ὡστόσον ὅπου σοῦ ἔραψα ἓνα κομβὶ με κλωστήν, μετὰ τὴν ὁποίαν ἤμποροῦσε νὰ κρεμασθῆ ἄνθρωπος. Διηγῆσού μου ἐντοσοῦτῳ τὸ ἀτύχημά σου καὶ ἔχομεν καιρὸν νὰ συνεννοηθῶμεν.

Ὁ Δεβὼτ διηγῆθη διὰ βραχέων τὰ συμβάντα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐδὲν σημαντικὸν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ διαφορᾶς του.

— Βλέπω πραγματικῶς ὅτι ὑπάρχει σοβαρὰ ἀφορμὴ δυσαρρεσκείας μεταξύ σας, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! τί νύχια ποῦ τὰ εἶχε! κύτταξε ἐδῶ μία σχισιὰ τρία δάχτυλα τοῦλάχιστον καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κεντημένον μέρος· ἄς βάλλωμεν τὴν κλωστήν τριδιπλῆ. Ὁμολόγησε ὅτι ἔπραξα φρόνιμα ν' ἀλλάξω τέτοιον αὐθέντην καὶ νὰ προτιμήσω ἐκεῖνον ὅπου ἐξέλεξα.

— Δὲν μοῦ εἶπες ἀκόμη ποῖος εἶνε ὁ κύριός σου.

— Ἐνας Ὀλλανδός, τὸν ὁποῖον εἶνε περιττὸν νὰ ὀνομάσω ἐπὶ τοῦ παρόντος, πλούσιος, μετὰ πενήντα ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια σκορπίζει γενναίως.

— Τί ὠραῖα! εἶπε στενάζων ὁ Δεβὼτ· καὶ σὺ τὰ μαζεύεις, αἶ;

— Τὰ σκορπίζει εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε νὰ ικανοποιῆ ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας του.

— Εἶνε πολὺ φυσικόν.

— Παραδειγματὸς χάριν, ἔχει τώρα μίαν ἰδιοτροπίαν, ἡ ὁποία τὸν κατέχει μέχρι παραφροσύνης. Ψεύρεις τί θὰ πῆ νὰ ἔχη κανεὶς μίαν ἐπιθυμίαν;

— Ναί, ναί!.. δὲν εἰξέυρεις πόσον ἐπιθυμῶ κ' ἐγὼ τὰς διακοσίας πενήντα χιλιάδας λίθρας, περὶ τῶν ὁποίων μοῦ ὠμιλοῦσες εἰς τὴν ὁδὸν Ρισελιέ!

— Ἀκριβῶς εἰς αὐτὸ θὰ ἔλθω. Ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταποδώσῃ εἰς κάποιον ὅλον τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ὁ κάποιος αὐτὸς τοῦ ἐπροξένησεν. Εἶνε καὶ

αὐτὸ ἐπιθυμία ὡς κάθε ἄλλη, ἂν εἰξέυρες δὲ πῶς καλεῖται αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ ἐννοῦσες ἀκόμη καλλίτερα.

Ὁ Δεβὼτ διέστειλε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐδιπλασίασε τὴν προσοχὴν του.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐπέρασε τὴν χονδρὴν κλωστήν διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης. Ὁ Δεβὼτ πλησιάζας ἐβοήθησεν αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἡ ἐνδειξις αὐτῆ τοῦ ἐνδιαφέροντος προκάλεσε τὸ μειδίαμα τοῦ ξιφομάχου.

— Ναί, ἐξηκολούθησε, πρόκειται περὶ μιᾶς γυναικὸς ἀπατηθείσης, δολοφονηθείσης, ἔξυρῶ κ' ἐγὼ! δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ τὸ μάθῃς. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε ὅτι ὁ κύριος διαρκῶς ὀνειροπολεῖ ν' ἀπαλλαγῆ τοῦ ἐχθροῦ του· τοῦ ἐκαρφώθη αὐτῆ ἡ ιδέα εἰς τὸν νοῦν του· θὰ ἰδῆς τέλος πάντων μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ ἰδιοτροπία του. Ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ πεντακοσίας χιλιάδας λίθρας εἰς τὸν πρῶτον, ὅστις θὰ τοῦ ἀναγγεῖλει ὅτι ὁ ἐχθρὸς του ἀπέθανεν.

— Εἶνε τῶ ὄντι ιδέα μυθώδης! εἶπεν ὁ Δεβὼτ.

— Καὶ ἐγὼ τὴν εὐρίσκω τοιαύτην.

— Ἐπειτα ἄλλο νὰ ὑπόσχεσαι κανεὶς καὶ ἄλλο νὰ δίδῃ.

— Ὡ! δὲν ὑπεσχέθη μόνον, ἀλλ' ἔκαμα καὶ κάτι περισσότερον· ὑπέγραψεν ὑποσχετικόν· καὶ ὅταν ὁ κύριός μου ὑπογράψῃ, ἐκτελεῖ ἢ θὰ ἐκτελέσῃ ἀφεύκτως τὴν ὑπόσχεσιν του.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ Δεβὼτ, καὶ ἐπὶ τῆ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι εἶπεν ἢ ὅτι ὑπέγραψεν, ἢ ἐπιγραφή μόνη δὲν θὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον τοῦ περὶ οὗ πρόκειται ἐχθροῦ. Μετὰ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπογραφήν, ἤμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀκόμη πενήντα χρόνια!

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σου, Ἐνας φιλόσοφος, δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς ποῖος ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ μῖσος τῶν ἰσχυρῶν εἶνε παρόμοιον μετὰ τὴν ὀρμὴν τῶν ὄψεων καὶ ἄλλων φαρμακερῶν ζώων καὶ ἀποπνέει ἀτμοὺς βλαβερούς· ὅταν δὲ τὸ μῖσος εἶνε τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ παρακινήσῃ νὰ ὑπογράψουν ἀμοιβὰς πεντακοσίων χιλιάδων λιβρῶν, τί φοβεροὶ ὅπου θὰ εἶνε οἱ ἀτμοὶ του!

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πρόσωπα κατὰ τῶν ὁποίων διευθύνονται οἱ ἀτμοὶ. Ἄν εἶνε χαρακτῆρος ὅπου ν' ἀντέχουν, ἂν ὁ ὄφρις στέλλει τὸ δηλητήριόν του κατὰ ἐτέρου ὄψεως, τὰ δύο δηλητήρια ἐξουδετεροῦνται.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ψυχρῶς ὁ Λαγκομπέρζ· ἀλλ' ἂν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ιδέαν, ἄς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον.

*Ἐπεσοι συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ

Διήγημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΥΙΟΥ